

CONSILIUL NAȚIONAL DE SOLUȚIONARE A CONTESTAȚIILOR

C. N. S. C.

București, Str.Stavropoleos, nr.6 sector 3, România, CP 030084, CIF 20329980,
Tel. +4 021 3104641, Fax. +4 021 3104642, +4 021 8900745, www.cnsc.ro

În conformitate cu prevederile art. 266 din OUG nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, aprobată prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul adoptă următoarea:

DECIZIE

Nr. 1321/C6/1247

Data: 08.05.2014

Prin contestația nr. 75 din 07.04.2014, înregistrată la C.N.S.C. cu nr. 10696 din 07.04.2014, depusă de către S.C. ECOSOFT S.R.L., cu sediul în Târgoviște, Str. Tineretului nr. 1, et. 1, jud. Dâmbovița, înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului cu nr. J15/1488/1994, având C.I.F. RO 665668, reprezentată legal prin administrator Dumitru Ștefan, împotriva documentației de atribuire elaborată de JUDEȚUL VRANCEA, prin CONSILIUL JUDEȚEAN VRANCEA, cu sediul în Focșani, Bd. Dimitrie Cantemir nr. 1, jud. Vrancea, în calitate de autoritate contractantă, în cadrul procedurii de atribuire, prin licitație deschisă cu etapă finală de licitație electronică, organizată în vederea atribuirii acordului-cadru de furnizare având ca obiect „Realizare a sistemului informatic aferent proiectului «Implementarea de soluții informatice integrate – Registru Agricol – la nivelul județului Vrancea zona centru»”, coduri CPV 72000000-5 - Servicii IT: consultanța, dezvoltare de software, internet și asistență (Rev.2), 30210000-4 - Mașini de procesare a datelor (hardware) (Rev.2), 48900000-7 - Diverse pachete software și sisteme informatice (Rev.2), 72610000-9 - Servicii de asistență informatică (Rev.2), se solicită: anularea documentației de atribuire și „obligarea autorității contractante la respectarea legii prin nerestricționarea condițiilor de calificare și selecție prevăzute de Ordinul 509/2011 și O.U.G 34/2006”.

În baza documentelor depuse de părți,
CONSILIUL NAȚIONAL DE SOLUȚIONARE A CONTESTAȚIILOR

DECIDE:

Admite contestația depusă de către S.C. ECOSOFT S.R.L., cu sediul în Târgoviște, Str. Tineretului nr. 1, et. 1, jud. Dâmbovița, în contradictoriu cu JUDEȚUL VRANCEA, prin CONSILIUL JUDEȚEAN VRANCEA, cu sediul în Focșani, Bd. Dimitrie Cantemir nr. 1, jud. Vrancea, cu privire la criticile referitoare la caietul de sarcini, punctul 2.6 "Modulele aplicației" și punctul 2.6.1 "Aplicația Registrul agricol" și obligă autoritatea contractantă să completeze documentația de atribuire în sensul celor solicitate de către contestator, în considerarea celor reținute în motivare, cu publicarea măsurii de remediere în SEAP, în termen de 11 zile de la primirea deciziei, data stabilită pentru depunerea ofertelor urmând a fi decalată corespunzător, pentru a se acorda un timp rezonabil întocmirii ofertelor.

Dispune continuarea procedurii de atribuire.

Obligatorie.

Împotriva prezentei decizii, se poate formula plângere, în termen de 10 zile de la comunicare.

MOTIVARE

În luarea deciziei, s-au avut în vedere următoarele:

Prin contestația nr. 75 din 07.04.2014, înregistrată la C.N.S.C. cu nr. 10696 din 07.04.2014, S.C. ECOSOFT S.R.L. critică documentația de atribuire elaborată de către JUDEȚUL VRANCEA, prin CONSILIUL JUDEȚEAN VRANCEA, în calitate de autoritate contractantă, în cadrul procedurii de atribuire, prin licitație deschisă cu etapă finală de licitație electronică, organizată în vederea atribuirii acordului-cadru de furnizare având ca obiect „Realizare a sistemului informatic aferent proiectului «Implementarea de soluții informatice integrate – Registrul Agricol – la nivelul județului Vrancea zona centru»”, coduri CPV 72000000-5 - Servicii IT: consultanța, dezvoltare de software, internet și asistență (Rev.2), 30210000-4 - Mașini de procesare a datelor (hardware) (Rev.2), 48900000-7 - Diverse pachete software și sisteme informatice (Rev.2), 72610000-9 - Servicii de asistență informatică (Rev.2), solicitând: anularea documentației de atribuire și „obligarea autorității contractante la respectarea legii prin nerestricționarea condițiilor de calificare și selecție prevăzute de Ordinul 509/2011 și O.U.G 34/2006”.

În fapt, contestatorul arată că, din analiza documentației de atribuire a procedurii în cauză, rezultă că „autoritatea contractantă caută soluții de atribuire a contractului în mod preferențial, prin metodele și

condițiile restrictive stabilite”, atât din punct de vedere juridic, cât și tehnic, astfel:

1. În fișa de date a achiziției, la capitolul III.2.3.a) „Capacitatea tehnică și/sau profesională”, arată contestatorul, autoritatea contractantă solicită personal de specialitate, propus de ofertant pentru îndeplinirea contractului, fără a preciza numărul acestora „precum și legătura strictă față de problematicile ce trebuie rezolvate de fiecare”, respectiv:

- Manager proiect (1 persoană);
- Coordonator tehnic pentru dezvoltare software (1 persoană);
- Expert hardware (1 persoană);
- Expert Securitate informațională (1 persoană);
- Expert Comunicații (1 persoană);
- Expert DBA (1 persoană);
- Expert Instruire (1 persoană),

cerințe care, în opinia sa, contravin Ordinului nr. 509/2011, deoarece autoritatea contractantă are dreptul de a solicita numai: „Informații referitoare la personalul/organismul tehnic de specialitate de care dispune sau al cărui angajament de participare a fost obținut de către candidat/ofertant, în special pentru asigurarea controlului calității. Se va solicita o declarație de disponibilitate a ofertantului cu privire la personalul de specialitate cu anumite certificări impuse de acte normative ce se vor menționa. De exemplu: Personalul de specialitate trebuie certificat din punct de vedere al calității”. Astfel, susține contestatorul, competențele susmenționate sunt în afara celor prevăzute de legislația în vigoare, autoritatea contractantă neputând face apel la acte normative din care să rezulte că aceste competențe sunt necesare „pentru simplul motiv că astfel de acte normative nu există”.

Disproporționalitatea cerinței autorității contractante, susține contestatorul, rezultă din faptul că se va încheia contractul cu persoana juridică angajatoare a personalului necesar implementării, și, deci, responsabilitatea derulării contractului revenindu-i persoanei juridice care poate asigura resursele de specialiști pe care le consideră necesare.

Invocând încălcarea principiilor care stau la baza atribuirii contractului de achiziție publică, contestatorul apreciază că felul în care au fost formulate cerințele privind personalul de implementare, sunt de natura a restricționa libera concurență și de a favoriza atribuirea contractului în mod părtinitor. Mai mult, după cum se arată, această practică este tot mai des întâlnită în protejarea atribuirii preferențiale a contractelor de achiziție publică - solicitarea unui număr mare de specialiști care nu sunt absolut necesari, sens în care solicită Consiliului „să observe că diplomele sau certificările nu țin loc de competențe și deci nu reprezintă o garanție a derulării contractului cu succes”.

2. Contestatorul arată că, la pag. 18 din caietul de sarcini, capitolul 2.6. „Modulele aplicației”, se solicită ca: „Aplicație/procedura de integrare a sistemelor informatice existente în uz, după caz, și/sau migrarea datelor înmagazinate în fișierele aplicațiilor în exploatare în baza unică a

Sistemului nou proiectat”, apreciind că, și în acest caz, autoritatea contractantă „arată susținerea ofertantului preferențial”. Sistemul din care se face extragerea datelor, respectiv formatul în care aceste date vor fi disponibile pentru exportare, precum și descrierea acestor informații, susține contestatorul, nu sunt puse la dispoziție, având în vedere că autoritatea contractantă nu pune la dispoziție informații despre soluțiile folosite și nici documentația tehnică a acestor soft-uri pentru identificarea posibilităților de integrare privind migrarea datelor.

Astfel, sunt solicitate servicii de import de date, dar, la nivelul autorității contractante și al subunităților, se pot regăsi soluții software diferite. Informațiile puse la dispoziție de către autoritatea contractantă, susține contestatorul, nu arată dacă aceste soluții sunt implementate în aceeași perioadă, la toate subunitățile, sau există implementări de soluții diferite la aceeași subunitate. De asemenea, contestatorul arată că nu se face referire la continuitatea datelor de istoric în aceeași aplicație, existând riscul ca fiecare an fiscal să fie gestionat de soluții software diferite, fapt care, în opinia sa, necesită o strategie diferită de migrare și costuri de resurse suplimentare pentru această operațiune.

Pentru aceste soluții, arată contestatorul, autoritatea contractantă nu oferă informații despre posibilitatea de a exporta date, despre condițiile de proprietate intelectuală și disponibilitatea furnizorilor soluțiilor existente, de a exporta acele date sau de a oferi informații despre structura datelor. Acest lucru, apreciază contestatorul, oferă furnizorilor existenți un avantaj major în cazul în care participă drept concurenți în cadrul procedurii de licitație. După cum se arată, un furnizor de soluții existente, participant la procedura de achiziție în cauză, poate pierde atribuirea contractului, astfel putându-se ajunge la nerespectarea termenelor de implementare și, implicit, la pierderea contractului de furnizare.

Lipsa informațiilor amintite mai sus, susține contestatorul, face imposibilă dimensionarea corectă a ofertei și poate ascunde costuri suplimentare considerabile, deoarece „autoritatea cere funcționalități generice fără descrierea lor exactă”.

În opinia contestatorului, autoritatea contractantă nu a pus la dispoziție aceste informații, deoarece „cunoaște deja ofertantul câștigător”, astfel încălcând și prevederile art. 35 alin. 2 din O.U.G. nr. 34/2006.

Totodată, conform celor arătate mai sus, contestatorul apreciază că cerințele contravin și prevederilor Ordinului nr. 509/2011.

3. Contestatorul susține că, prin impunerea cerinței de la pag. 44 din caietul de sarcini, capitolul 2.4.6. „Aplicația Management Documente”, prin care se solicită: „Să permită definirea de fluxuri de lucru folosind un designer grafic web based”, autoritatea contractantă demonstrează, în mod cert, „preferința” în atribuirea contractului unui anumit ofertant care oferă o soluție strict bazată pe tehnologie web. Există mai mulți potențiali ofertanți care folosesc tehnologii mixte

(tehnologie client-server și tehnologie web), acestea fiind folosite astfel încât să se maximizeze randamentul aplicației și gradul de generalitate și accesibilitate al acesteia. Tehnologia Web, după cum se arată, este o implementare specifică a tehnologiei client-server, reprezentând doar un segment tehnologic, astfel că, apreciază aceasta, constituie o condiție restrictivă. Mai mult, în opinia sa, printr-o astfel de cerință, „autoritatea contractantă își afectează chiar propriul interes economic”. În continuare, contestatorul prezintă argumente în susținerea opiniei „fără a apela pe cât posibil la termeni tehnici”, învederând următoarele:

- Scalabilitatea unei aplicații este definită de arhitectura acesteia și de modelul fizic și conceptual al bazei de date. În fapt, o aplicație client/server oferă posibilități de scalare mult mai mari decât o aplicație web, deoarece permite distribuirea calculului între server și clienți, degrevând astfel serverul de sarcinile ce consumă resurse importante. În cazul unei aplicații web, întreaga procesare nu poate fi realizată decât pe serverul de web și serverul de baze de date. Aceasta înseamnă că aplicația web nu poate beneficia de puterea de procesare a stațiilor client și de investițiile făcute în acestea. De asemenea, o aplicație web presupune costuri mai mari pentru a crește numărul de utilizatori. În cazul unei aplicații client/server, atunci când se achiziționează stații de lucru pentru utilizatori noi, aplicația poate utiliza calculul local și astfel nu implică resurse adiționale semnificative din partea serverelor. Pe de altă parte, în cazul unei aplicații web, atunci când se achiziționează stații pentru utilizatorii noi, puterea de calcul a acestora este irosită, deoarece aplicația este dependentă de servere pentru efectuarea calculului, deci, fiecare client care se conectează la server consumă resurse suplimentare. Cu alte cuvinte, cu cât sunt mai mulți utilizatori, cu atât aplicația web va rula mai încet. În plus, trebuie avute în vedere și costuri adiționale pentru upgradarea serverelor.

- Extinderea ariei de utilizare a aplicației din partea instituțiilor subordonate se poate realiza mult mai eficient folosind aplicații client/server. Din aceleași motive de scalabilitate menționate mai sus, aplicațiile client/server pot servi cu același nivel de resurse mai mulți utilizatori simultan decât aplicațiile web. Aceasta permite realizarea accesului din partea instituțiilor subordonate cu costuri mai mici decât o aplicație web. În fapt, pentru a putea rula pe calculatorul utilizatorului, o aplicație web necesită un browser de web. Un browser de web în sine este o aplicație client/server generică, ce are ca funcționalitate reprezentarea grafică a paginilor HTML, care se face pe baza interpretării tag-uri (timp suplimentari de procesare și în consecință o aplicație lentă). O aplicație client/server creată specific pentru necesitățile beneficiarului poate răspunde la cerințele acestuia mult mai bine și cu costuri reduse. Mai mult, o aplicație client/server funcționează mai rapid decât o aplicație web peste o conexiune de joasă viteză, deoarece nu necesită să transfere decât date, pe când o aplicație web consumă o bună parte din

capacitatea rețelei pentru transmiterea formei de reprezentare a datelor către utilizator.

- Tehnologia web nu este singura soluție care permite administrarea facilă de la distanță. Din contră, deoarece o aplicație client/server poate funcționa folosind conexiuni de joasă viteză, aceasta permite accesul și administrarea și peste Internet, sau din locații unde nu se poate garanta o conexiune rapidă către sediul beneficiarului. Tehnologia web nu are nici o legătură cu întreținerea legislativă a sistemului și actualizarea acestuia. Această actualizare este realizată de furnizor, atât pentru aplicațiile web, cât și pentru aplicațiile client/server și în ambele cazuri ea poate fi executată de la distanță de către acesta, fără a necesita acces direct pe server. Ambele arhitecturi, cea bazată pe web, cât și cea client/server sunt centralizate prin definiție, iar în ceea ce privește administrarea, aceasta se poate realiza mai eficient și cu resurse mai puține în cazul unei aplicații client/server)

- Atât aplicațiile web, cât și aplicațiile client/server permit accesarea peste Internet. Mai mult, în ceea ce privește aplicațiile web, acestea necesită o viteză de conectare mai mare decât în cazul aplicațiilor client/server. O aplicație web trebuie să transfere nu numai datele ce trebuie afișate utilizatorului, ci, și forma în care acestea vor fi reprezentate. Tocmai din aceste considerente, cele mai populare suite de aplicații pentru birou, Microsoft Office și OpenOffice, stochează documentele într-un format compresat, ceea ce reduce dimensiunea de aproximativ 10 ori, față de stocarea obișnuită în format XML, un standard similar cu cel folosit de tehnologia web pentru transmiterea datelor către utilizator.

- Aplicațiile client/server oferă o flexibilitate net superioară celor bazate pe tehnologie web. Deoarece aplicațiile web sunt dependente de un browser web pentru a afișa date și a interacționa cu utilizatorul, ele trebuie create conform unor anumite standarde. Scopul acestor standarde este independența față de browserul folosit. Față de aplicațiile client/server, această abordare naște două probleme de folosire, deoarece nu toate browserele implementează corespunzător aceste standarde. Din această cauză apar diferențe mari între modul cum funcționează aplicația web pe diferite browsere. Mai mult, diferențele dintre implementarea standardelor pot duce la cazuri în care aplicația web nu poate fi folosită deloc cu un anumit browser, sau aceasta nu funcționează corect, introducând erori în sistem. Pe de altă parte, un programator are control deplin asupra dezvoltării unei aplicații client/server. Aceasta îi permite să creeze o soluție fiabilă, care nu este dependentă de multitudinea de factori necunoscuți care se aplică unei aplicații web. O altă problemă ce se ridică din obligativitatea de a utiliza standarde pentru o aplicație web, este aceea că, tocmai aceste standarde limitează capacitățile aplicației, în timp ce aplicațiile client/server au acces deplin la funcțiile puse la dispoziție de sistemul de operare și de platforma hardware a calculatorului, aplicațiile web sunt limitate să

utilizeze doar acele funcționalități ce sunt prevăzute în standard, și în limita în care acele funcționalități au fost implementate corect în browserul de web folosit. În fapt aproape toate aplicațiile complexe existente pe piața la ora aceasta, indiferent de domeniul de utilizare, sunt fie aplicații desktop ce nu interacționează cu rețeaua, fie aplicații client/server. Implementările standardelor web nu au ținut pasul cu evoluția hardware-ului multicore (deja nu se mai produc decât procesoare multicore), lucru care face imposibilă folosirea tehnologiilor de procesare paralelă, sau a firelor de execuție multiple.

- Tehnologia web este una mai ușoară (necesitând un nivel mai mic de cunoștințe și resurse de dezvoltare) dar acest lucru nu poate fi un motiv de selectare exclusivistă a acestei tehnologii din partea unui beneficiar, scopul fiind să obțină randament maxim din punct de vedere al costurilor și funcționalităților de care are nevoie.

- Aplicațiile client/server au posibilitatea de a se actualiza automat, fără să fie necesară intervenția pe fiecare calculator în parte. Inclusiv sisteme de operare precum, Microsoft Windows, Apple Mac OS X și Linux realizează upgradeul automat pentru milioane de utilizatorii, fără să fie necesară intervenția unui administrator sau a utilizatorului.

- Aplicațiile client/server pot rula pe calculatorul utilizatorului fie în urma instalării, fie direct, fără instalare. Aplicațiile client/server pot beneficia de tehnologii precum ClickOnce de la Microsoft ce permit rularea unei aplicații fără ca aceasta să fie instalată pe calculatorul utilizatorului. Instalarea unei aplicații client/server este un proces opțional menit doar să permită o integrare mai bună între aplicație și sistemul de operare, o funcționalitate inexistentă pentru aplicațiile web.

- Aplicațiile web au nevoie, pentru implementare unei interfețe de comunicare cu echipamente (ex: case marcat, POS-uri plata electronică, scannere, etc.) instalate pe fiecare stație, de soluții adaptate specific pentru fiecare platformă în parte, în funcție de hardware (ARM, X86, X64) sau sistem de operare (LINUX, WINDOWS, ANDROID, IOS, etc.)

Așa zisa independență de platformă (care în realitate este o dependență de browser), ca atribut al conceptului de „web based”, susține contestatorul, face ca un concept generos să se transforme într-unul nefuncțional sau cu multe probleme.

Contestatorul apreciază că autoritatea contractantă impune arhitectura soluției, restricționând posibilul ofertant să ofere soluția pe care o consideră optimă pentru criteriile de cost și performanță. Prin această cerință, susține contestatorul, se urmărește achiziționarea unei anumite soluții la care nu există alternativă și care îngreșește participarea tuturor operatorilor economici interesați, astfel, restricționând libera concurență.

5. La pagina 106 din caietul de sarcini, capitolul 2.6.1 „Aplicația Registru agricol”, se specifică: „să permită interconectarea cu Sistemul informatic gestionat de APIA (...) să permită interconectarea cu sistemul

informatic gestionat de ANCPI pentru a asigura schimbul de informații conform legislației în vigoare”, contestatorul apreciază că autoritatea contractantă, prin documentația de atribuire, nu pune la dispoziție specificațiile de interoperabilitate între sisteme (ex: UDDI, WSDL-ul cu descrierea amănunțită a funcțiilor și a serviciul SOAP), care sunt funcțiile API și descrierea acestora, și nu comunică nivelul de complexitate al bazelor de date cu care soluția ofertată se conectează prin ODBC/JDBC (este vorba despre o singură tabelă sau de structuri de date relaționate, structuri de date care necesită calcule intermediare, informație în clar sau criptată, etc.), pentru realizarea eficientă a integrării datelor între sisteme în vederea întocmirii ofertei reale.

Autoritatea contractanta, susține contestatorul, nu oferă informații despre soluțiile folosite și furnizorul acestora și nici nu pune la dispoziție documentația tehnică a acestor soft-uri pentru identificare posibilităților de integrare. Lipsa acestor specificații, în opinia sa, face imposibilă dimensionarea corectă a ofertei și poate ascunde costuri suplimentare considerabile, deoarece, autoritatea contractantă „cere funcționalități generice fără descrierea lor exactă, încălcând prevederile art. 35 alin. 5 din O.U.G. nr. 34/2006.

Ca mijloace de probă, a fost depusă, în copie, documentația de atribuire.

Cu adresa nr. 3890 din 23.04.2014, înregistrată la C.N.S.C. cu nr. 12835 din 25.04.2014, JUDEȚUL VRANCEA, prin CONSILIUL JUDEȚEAN VRANCEA, a transmis punct de vedere la contestația depusă de către S.C. ECOSOFT S.R.L., solicitând respingerea acesteia, ca netemeinică și nelegală.

În conținutul punctului de vedere, autoritatea contractantă arată, referitor la susținerile contestatorului privind încălcarea prevederilor legale cu privire la personalul solicitat pentru îndeplinirea contractului, precum și la conținutul caietului de sarcini (prin solicitarea de a se utiliza tehnologii web based, sau prin faptul că nu ar fi pus la dispoziția contestatorului toate informațiile necesare pentru întocmirea ofertei), că acestea sunt netemeinice, pentru următoarele considerente:

1. Autoritatea contractantă apreciază solicitarea referitoare la personalul necesar pentru îndeplinirea contractului, ca fiind temeinică și legală, având la bază prevederile art. 188 alin. 1 lit. c) din O.U.G. nr. 34/2006, precum și ale art. 6, art. 12, art. 21 alin. 2 și art. 26 din Instrucțiunea nr. 1/2013 emisă de A.N.R.M.A.P.

Astfel, referitor la susținerile contestatorului privind „o serie” de prevederi din Anexa 1 la Ordinul Președintelui A.N.R.M.A.P. nr. 509/2011 privind formularea criteriilor de calificare și selecție, conform cărora autoritatea contractantă are dreptul de a solicita „o declarație de disponibilitate cu privire la personalul de specialitate cu anumite certificări impuse de acte normative ce se vor menționa”, autoritatea contractantă arată că, plecând de la acest text de lege, contestatorul concluzionează faptul că achizitorul nu are dreptul de a formula solicitări cu privire la

personalul implicat în derularea contractului, decât în cazul în care, printr-un act normativ, se prevede, în mod expres, obligativitatea deținerii unei certificări.

1.1. În opinia sa, S.C. Ecosoft S.R.L. a interpretat greșit prevederile Ordinului președintelui A.N.R.M.A.P. nr. 509/2011, prevederi care se referă la cu totul alte situații decât cele care fac obiectul procedurii în cauză. Acest text de lege, arată autoritatea contractantă, are în vedere cazul în care se solicită depunerea unor certificări strict determinate pentru personalul implicat în derularea contractului (precum autorizarea AFER, ANR, ISCIR, etc), astfel, vizând situația în care calificarea profesională poate fi dovedită doar prin depunerea certificării solicitată și nu prin documente echivalente.

Or, este evident că, în cazul solicitării unei anumite certificări și nu al dovedirii, prin orice modalitate prevăzută de lege, a pregătirii într-un anumit domeniu, există riscul apariției unor abuzuri, susține autoritatea contractantă. Practic, prin aceste dispoziții, legiuitorul se asigură de faptul că autoritățile contractante nu pot solicita decât acele certificări impuse prin lege, eliminându-se cazurile în care autoritățile contractante solicitau depunerea unor acreditări emise de organisme de drept public sau chiar privat obscure, la care foarte puțini operatori economici au acces și de existența cărora nu este condiționat dreptul de a desfășurarea activității într-un anumit domeniu. Legiuitorul se asigură astfel, după cum se arată, de faptul că se pot solicita doar acele certificări în absența cărora, o persoană, nu își poate desfășura, în mod legal, activitatea într-un anumit domeniu.

Altfel spus, arată autoritatea contractantă, prin acest text de lege nu se interzice achizitorului să solicite pregătirea personalului într-un anumit domeniu, ci se are în vedere eliminarea abuzurilor cu privire la modalitățile concrete prin care această pregătire poate fi dovedită.

Or, în procedura în cauză, susține autoritatea contractantă, nu au fost limitate, în niciun fel, modalitățile de dovedire a pregătirii profesionale, având în vedere că, la punctul III.2.3 „Capacitatea tehnică” din anunțul de participare, se precizează faptul că pregătirea profesională poate fi „dovedită în orice formă permisă de lege (fie prin studii absolvite cu diplomă de licență, fie prin studii postuniversitare, fie prin cursuri ce s-au finalizat cu certificări recunoscute la nivel național/ internațional etc.)”.

1.2 Interpretarea dată de contestator dispozițiilor cuprinse în Ordinul nr. 509/2011 privind criteriile de calificare și selecție, susține autoritatea contractantă, contravine prevederilor O.U.G. nr. 34/2006 și ale H.G. nr. 925/2006.

Plecând de la premisa că achizitorul nu are voie să solicite personal cu o anumită calificare, autoritatea contractantă arată că S.C. Ecosoft S.R.L. susține că are dreptul de a asigura resursele de specialiști pe care le consideră necesare.

Or, în situația în care s-ar admite faptul că ofertantul are dreptul de a decide, după bunul plac, care este numărul și care sunt calificările necesare pentru personalul utilizat în îndeplinirea contractului, autoritatea contractantă apreciază că toate prevederile legale referitoare la evaluarea ofertelor, devin inaplicabile.

În absența unor criterii minime, prin raportare la care să se determine dacă oferta este acceptabilă sau inacceptabilă, evaluarea acestora devine inutilă, susține autoritatea contractantă. Practic, atâta timp cât un operator economic are libertate deplină în a decide care sunt criteriile minime de calificare pe care trebuie să le îndeplinească (personalul fiind un astfel de criteriu), astfel, comisia de evaluare nemaivând vreo atribuție. Într-o astfel de situație, toate ofertele sunt acceptabile, indiferent dacă un operator economic a propus o echipă formată dintr-o multitudine de specialiști sau doar o singură persoană. Aceeași precizare, arată autoritatea contractantă, este valabilă și cu privire la pregătirea profesională a persoanelor propuse, într-o astfel de situație neexistând vreo diferență între un absolvent de studii superioare în domeniul IT și un absolvent de școală generală.

Autoritatea contractantă nu neagă faptul că, în situații excepționale, un absolvent de studii medii poate fi la fel de bine pregătit ca unul cu studii superioare, acestea fiind cazuri aparte (rarități prin raportare la populația activă). Prin urmare, autoritatea contractantă apreciază că s-ar expune unor riscuri semnificative, dacă nu ar solicita un minim de personal despre care are certitudinea că poate finaliza în bune condiții contractul.

1.3. Interpretarea dată de contestator dispozițiilor Ordinului nr. 509/2011 privind criteriile de calificare și selecție, apreciază autoritatea contractantă, „intră” în contradicție cu prevederile Instrucțiunii nr. 1/2013 emisă de A.N.R.M.A.P.

În situația în care s-ar accepta faptul că achizitorul nu are voie să solicite personal cu o anumită calificare, în opinia sa, prevederile Instrucțiunii nr. 1/2013 emisă de A.N.R.M.A.P. ar deveni inaplicabile. Acest act normativ, arată autoritatea contractantă, stabilește care sunt modalitățile prin care se poate dovedi experiența similară a persoanelor propuse pentru îndeplinirea contractului. Dacă s-ar accepta punctul de vedere al contestatorului, conform căruia achizitorul nu poate să solicite demonstrarea pregătirii profesionale decât în cazul în care legea prevede obligativitatea certificării, atunci Instrucțiunea A.N.R.M.A.P. nr. 1/2013 ar deveni inutilă. Într-o astfel de situație, singurul caz în care achizitorul ar putea solicita o anumită pregătire profesională, susține autoritatea contractantă, este cel al unei mențiuni exprese în lege, iar demonstrarea acesteia s-ar putea face doar prin prezentarea certificării emise în acest sens. Mai mult, autoritatea contractantă arată că a menționat, în adresa nr. 3622/04.04.2014, postată pe S.E.A.P. la aceeași dată, care au fost motivele de fapt și de drept pentru care a solicitat personalul contestat în prezenta cauză. Prin urmare, autoritatea contractantă consideră că S.C.

Ecosoft S.R.L. trebuia să dovedească, în contestația depusă, că specializările solicitate de achizitor nu au legătură cu obiectul contractului. Altfel spus, contestatorul trebuia să dovedească că operațiunile specifice acestui contract, nu se realizează de persoane care au calificarea solicitată de achizitor, ci, de persoane cu alte calificări. Or, acest lucru nu s-a întâmplat.

2. În ceea ce privește susținerile din contestație conform cărora autoritatea contractantă ar fi încălcat prevederile legale la întocmirea caietului de sarcini, autoritatea contractantă arată:

2.1. Referitor la susținerile contestatorului privind încălcarea prevederilor legale, prin solicitarea ca aplicația realizată să permită definirea de fluxuri de lucru folosind un design grafic web based, acuzând că s-ar încerca atribuirea contractul unui anumit operator economic, autoritatea contractantă arată că, deși, acesta prezintă o serie de avantaje ale tehnologiei client-server față de cea web, o parte din afirmații fiind „în mare” corecte, contestaorul „uită” să precizeze că, în egală măsură, tehnologia web prezintă, la rândul ei, numeroase avantaje față de cea client-server. Prin aceste omisiuni, susține autoritatea contractantă, contestatorul încearcă să creeze impresia, falsă de altfel, că tehnologia web este net inferioară celei client-server și că s-a solicitat această tehnologie doar pentru a favoriza un anumit ofertant și nu datorită necesităților reale ale proiectului.

Fără a avea pretenția că tehnologia web este net superioară celei client-server în toate privințele, arată autoritatea contractantă, aceasta a fost aleasă „pentru că satisface cel mai bine (chiar dacă nu neapărat perfect) necesitățile proiectului”.

2.1.1. În continuare, autoritatea contractantă prezintă avantajele tehnologiei web:

- Ușurința de realizare a aplicațiilor. Autoritatea contractantă arată că, astfel cum recunoaște și contestatorul, tehnologia web este una mai ușoară (necesitând un nivel mai mic de cunoștințe și resurse de dezvoltare decât tehnologia client-server). Prin urmare, adoptând acest model, nu se limitează concurența, ci, dimpotrivă aceasta este încurajată. Având în vedere ușurința de realizare a aplicațiilor utilizând tehnologia web, marea majoritate a firmelor de IT au specialiști pe acest domeniu, putând astfel depune oferte la procedura în cauză. Dimpotrivă, susține autoritatea contractantă, tehnologia client-server este mai complexă, necesitând cunoștințe suplimentare, ceea ce nu o face la fel de accesibilă. Prin urmare, numărul de operatori economici care ar putea depune oferte în cazul unei proceduri bazată pe această tehnologie, în opinia sa, este mult mai mic.

- Aplicații independente de platformă. Contrar afirmațiilor contestatorului, autoritatea contractantă arată că aplicațiile realizate prin tehnologia web sunt independente de platformă. Atâta timp cât pe calculatorul utilizatorului se găsește un browser web (practic în prezent orice calculator, notebook sau tabletă are un astfel de browser), iar

acesta este conectat la internet, atunci accesul la aplicația astfel realizată este asigurat, indiferent de configurație sau sistem de operare. Astfel, se elimină necesitatea creării unor aplicații distincte pentru fiecare platformă. Prin urmare, se reduc și costurile generate de realizarea sistemului. Independența de platformă, după cum se arată, este dată de utilizare XML-ului.

XML (Extensible Markup Language), susține autoritatea contractantă, este un meta-limbaj de marcare pentru crearea de alte limbaje de marcare, cum ar fi XHTML, RDF, RSS, MathML, SVG, OWL. Acest lucru înseamnă că programul client poate fi realizat, spre exemplu, în C++ și să ruleze pe un calculator cu sistem de operare Windows în timp ce Web service-ul poate fi realizat în Java și să ruleze sub alt sistem de operare precum Linux. În acest mod, arată autoritatea contractantă, se realizează o aplicație care arată și funcționează la fel, indiferent de unde este accesată.

Prin urmare, autoritatea contractantă consideră nefondată susținerea contestatorului conform căreia, din cauza standardelor folosite, aplicațiile web nu funcționează deloc pe anumite browsere sau că apar diferențe mari între modul cum acestea funcționează pe diferite browsere. O aplicație web realizată corect va funcționa fără probleme pe orice browser (un exemplu grăitor în acest sens este cel al gigantului Google care a creat un adevărat ecosistem de aplicații web base care funcționează impecabil pe toate browserele).

- Ușurința deosebită în instruirea celor care vor utiliza aplicațiile realizate în cadrul proiectului. Browser-ul web poate fi văzut ca un client generic ce poate fi utilizat pentru accesarea a numeroase aplicații. Datorită acestui fapt, utilizatorilor finali le va fi mult mai ușor să învețe cum se utilizează aplicația, întrucât, se află într-un mediu familiar (orice persoană care a accesat internetul știe cum să utilizeze și să acceseze funcțiile oferite de un browser). Nu același lucru se poate spune și despre tehnologia server-client care presupune crearea unei interfețe grafice (GUI) complet noi.

- Costuri reduse de realizare a interfeței grafice (GUI - Graphical user interface). Cele mai des utilizate browsere web sunt gratuite (de exemplu: Internet Explorer, Google Chrome, Firefox, Opera etc.). Acest lucru înseamnă că funcționalitățile de bază ale interfeței grafice sunt deja existente chiar înainte ca programatorii să fi scris prima linie de cod. Prin urmare, sunt eliminate costurile ocazionate de dezvoltarea și distribuirea unei interfețe grafice noi și a executabilelor run-time asociate. Acest avantaj nu există în cazul tehnologiilor client-server unde întreaga interfață grafică trebuie realizată de la zero.

- Ușurința de distribuire și configurare. În cazul tehnologiei web, atât aplicațiile noi cât și upgrade-urile se fac mult mai ușor necesitând doar instalarea pe o singură mașină (server), nu și pe celelalte componente ale rețelei. Practic, se elimină necesitatea de instalare a aplicației client pe fiecare PC în parte. Este adevărat că, așa cum susține

și contestatoarea, aplicațiile client/server au posibilitatea de a se actualiza automat fără a fi necesară intervenția pe fiecare calculator în parte, însă, acest lucru nu reprezintă un avantaj al tehnologiei client/server, întrucât, această problemă nu există în cazul tehnologiei web (astfel cum s-a precizat și anterior, în cazul tehnologiei web, nu este necesară instalarea aplicației pe fiecare PC, ci, doar pe server). Mai mult, complexitatea mecanismelor de update este mult mai redusă în cazul utilizării tehnologiei web, ceea ce implică costuri reduse de proiectare, precum și mai puține riscuri ca procesul de update să nu funcționeze corect. În ciuda celor afirmate de contestator, susține autoritatea contractantă, în cazul tehnologiei client - server, anumite componente software trebuie instalate atât pe server, cât și pe stațiile client.

Mai mult, o parte dintre avantajele tehnologiei client-server, invocate de către S.C. Ecosoft S.R.L. în contestația sa, deși corecte în modul, nu au nicio implicație asupra proiectului în cauză, datorită condițiilor concrete în care se desfășoară acesta, arată autoritatea contractantă.

2.1.2. Astfel, referitor la afirmația contestatorului potrivit căreia aplicațiile realizate prin tehnologia client - server beneficiază de o bună scalabilitate, autoritatea contractantă arată că, deși corectă din punct de vedere tehnic, aceasta nu reprezintă un avantaj în prezenta procedură. Scalabilitatea presupune faptul că o parte din procesarea de date se face pe server, iar restul se face pe stațiile de lucru. O astfel de soluție este superioară din punct de vedere tehnic celei web based în situația în care PC-urile pe care este instalat clientul pot face față surplusului de calcule care se efectuează pe acestea și nu pe server. Or, în prezenta speță, autoritatea finanțatoare a aprobat cheltuieli pentru achiziționarea de servere și pentru extinderea rețelelor, însă nu și pentru înlocuirea infrastructurii existente (infrastructură care este alcătuită din calculatoare foarte vechi). Având în vedere această situație, autoritatea contractantă arată că a optat pentru soluția cea mai bună, prin raportarea la situația de fapt. Astfel, în cazul tehnologiei web based întreaga procesare se face pe server (servere care vor fi noi și de ultimă generație, întrucât finanțatorul a aprobat sumele necesare pentru achiziționarea acestora). Prin urmare, aceste servere vor putea suporta lejer încărcarea generată de aplicațiile realizate în cadrul proiectului. Datorită acestui sistem, aplicațiile vor putea fi rulate și pe cele mai slabe configurații (precum calculatoarele existente la nivelul unităților administrativ teritoriale implicate în proiect). Pe de altă parte, în cazul în care sarcina procesării se împarte între server și stațiile de lucru, acestea din urmă trebuie să aibă o configurație suficient de puternică pentru a face față surplusului de date ce trebuie procesate. Calculatoarele care vor fi achiziționate prin acest proiect (pentru extinderea rețelei), susține autoritatea contractantă, pot face față unei astfel de sarcini, însă, nu același lucru se poate spune și despre cele existente, care sunt deja la limita funcționalității.

Prin urmare, autoritatea contractantă apreciază că a optat pentru cea mai bună soluție adaptată la situația concretă. Mai mult, serverele care vor fi cumpărate în cadrul proiectului, în opinia sa, pot face față lejer încărcării generate de aplicațiile realizate, nefiind necesară partajarea sarcinilor între servere și stațiile de lucru. Practic, ceea ce propune contestatorul, susține autoritatea contractantă, este degrevarea de sarcini a serverelor (degrevare care nu este necesară) și transferarea acestora către stațiile de lucru care, în unele cazuri, de abia dacă pot face față încărcării la care sunt supuse acum. În opinia autorității contractante, este evident că, în acest caz particular, nu se obține o creștere de viteză, ci, o limitare a acesteia.

2.1.3. Susținerea contestatorului conform căreia tehnologia client-server permite realizarea unor aplicații care necesită o viteză de conectare mai mică decât cele web based este corectă, susține autoritatea contractantă, însă doar în cazul în care transferul de date are loc în cadrul aceleiași rețele. Aplicațiile client-server funcționează însă, mai lent când utilizatorii nu se află în aceeași rețea. Mai mult, aplicațiile bazate pe tehnologia client - server sunt mult mai dificil de accesat în afara firewall-ului.

Mai mult, în prezent, după cum se arată, vitezele de transfer, chiar și în cazul celor mai slabe rețele, sunt de ordinul sutelor de Kb/s (ca să nu mai vorbim de cele din zonele metropolitane pentru în care vitezele se măsoară în Mb/s).

Or, aplicațiile care vor fi realizate în cadrul proiectului, arată autoritatea contractantă, nu necesită viteze mai mari (aceste aplicații nu sunt realizate pentru a asigura streaming-ul de fișiere multimedia - filme, muzică, poze - ci pentru transferul de informații cu caracter administrativ - date contabile, informații privind salariile etc.).

2.1.4. Susținerea contestatorului cu privire la costurile de realizare a rețelei și extinderea acesteia, arată autoritatea contractantă, sunt doar parțial corecte. Astfel, costurile inițiale generate de realizarea unei rețele bazate pe tehnologia client-server sunt, de regulă, mai mari, situație care se datorează tocmai partajării sarcinilor între server și stațiile de lucru, acestea din urmă trebuie să aibă o configurație destul de puternică pentru a face față surplusului de sarcini (și prin urmare sunt mai scumpe).

Autoritatea contractantă arată că este adevărat faptul că extinderea unei astfel de rețele presupune costuri mai mici (de regulă nu este nevoie să se achiziționeze noi servere, ci doar stații de lucru). În cazul proiectului în cauză, arată autoritatea contractantă, nu se pune problema extinderii ulterioare a rețelei. Astfel, necesitatea extinderii rețelei, după cum se arată, poate surveni doar în două cazuri: apariția unor noi unități administrativ teritoriale, care ar trebui integrate în sistem, sau creșterea semnificativă a numărului de utilizatori.

Niciuna dintre aceste ipoteze, susține autoritatea contractantă, nu este însă de actualitate (numărul unităților administrativ teritoriale din

România a rămas în mare parte neschimbat în ultima jumătate de secol, iar populația țării, a scăzut constant, nefiind necesară angajarea de noi funcționari publici care să aibă acces la aplicațiile realizate în cadrul proiectului). Mai mult, autoritatea contractantă arată că va demara, în perioada imediat următoare, alte două proiecte, cu același obiect, adresate celorlalte unități administrativ teritoriale din județ. Astfel, la sfârșitul perioadei de implementare, întregul județ va beneficia de sisteme integrate IT, nemaifiind necesară extinderea ulterioară a rețelelor. Prin urmare, ceea ce este relevant, cel puțin în cazul de față, în opinia sa, sunt costurile generate de realizarea rețele și nu, de extinderea ei (lucru foarte puțin probabil).

Concluzionând, autoritatea contractantă susține că a întocmit caietul de sarcini ținând cont atât de avantajele/limitările fiecărei tehnologii, cât și de necesitățile concrete ale proiectului (precum necesitatea ca aplicația să poată funcționa pe o gamă largă de echipamente - chiar și pe cele foarte vechi - ușurința de învățare a noilor aplicații).

Autoritatea contractantă nu neagă faptul că anumite elemente ale tehnologiei client - server sunt similare sau chiar superioare celei web însă, la rândul ei, tehnologia web are elemente superioare celei client-server alegerea uneia dintre acestea fiind dictată de necesitățile concrete ale proiectului.

2.2. Contrar susținerilor contestatorului, autoritatea contractantă precizează că a pus la dispoziția operatorilor economici absolut toate documentele de care dispune cu privire la procedura în cauză, astfel încât toți participanții să beneficieze de condiții egale.

Caietul de sarcini, susține autoritatea contractantă, a fost realizat astfel încât să asigure toate informațiile necesare în vederea întocmirii unei oferte corecte și în cunoștință de cauză. Prin urmare, autoritatea contractantă consideră că acuzațiile contestatorului conform căruia s-ar încerca atribuirea contractului unui anumit operator economic sunt neîntemeiate. Informațiile cuprinse în caietul de sarcini, cât și specificațiile tehnice, arată autoritatea contractantă, nu au fost stabilite după bunul plac, ci, în funcție de cerințele autorităților care asigură finanțarea proiectului, fiind verificate și aprobate de toate structurile cu atribuții în acest domeniu.

Astfel, caietul de sarcini aferent prezentei proceduri, după cum se arată, reia întrutotul informațiile din proiectul tehnic. Or, acest document, a fost întocmit de un consultant care are o experiență în domeniul IT, cel puțin la fel de bogată ca și contestatorul, și care a luat în calcul toate caracteristicile specifice acestui proiect, propunând cea mai bună soluție.

Totodată, autoritatea contractantă arată că proiectul tehnic a fost verificat și de comisia de evaluare a proiectelor, constituită la nivelul autorității finanțatoare (comisie în componența căreia s-au aflat specialiști în domeniu IT).

Se menționează faptul că, atât proiectul tehnic, cât și caietul de sarcini, au fost avizate de Comitetul Tehnico - Economic (organism care

asistă Ministerul pentru Societatea Informațională în scopul elaborării politicii guvernului în domeniul Societății Informaționale, monitorizării implementării acestora și al corelării cu politicile europene), structură ce a fost înființată prin H.G. nr. 941/2013.

Conform art. 4 alin. 1 lit. b) din H.G. nr. 941/2013, arată autoritatea contractantă, specificațiile tehnice aferente caietelor de sarcini, respectiv proiectele tehnice și studiile de fezabilitate pentru proiectele ce implică soluții IT&C cu o valoare nominală sau cumulată mai mare de 2.500.000 lei finanțate din fonduri europene, se supun avizului Comitetului Tehnico-Economic, care este constituit din specialiști IT și are menirea de a se asigura de faptul că, toate proiectele IT finanțate din fonduri comunitare, respectă cele mai înalte standarde de calitate.

Întrucât aceste organisme au avizat documentația aferentă proiectului în cauză, este evident că ea cuprinde toate informațiile necesare întocmirii unei oferte complete și în cunoștință de cauză, se mai arată în punctul de vedere. De asemenea, se arată că, prin avizarea caietului de sarcini, Comitetul Tehnico - Economic a certificat faptul că se respectă tehnologiile și standardele minime de calitate agreeate la nivel național și comunitar. Prin urmare, autoritatea contractantă susține că, în situația în care ar da „crezare” afirmațiilor contestatorului cu privire la caietul de sarcini, în opinia sa ar însemna că angajații instituțiilor anterior menționate sunt fie incompetenți (și prin urmare nu au fost capabili să observe presupusele lipsuri și/sau încălcări ale legii) fie rău intenționați (și au trecut cu vederea aceste lipsuri și/sau încălcări).

Având în vedere cele precizate anterior, autoritatea contractantă solicită respingerea contestației depusă de S.C. Ecosoft S.R.L., ca nelegală și netemeinică.

În drept, se invocă prevederile art. 274 din O.U.G. nr. 34/2006.

Ca mijloace de probă, a fost depus, în copie, dosarul achiziției publice.

Din înscrisurile aflate la dosarul cauzei, Consiliul constată următoarea situație de fapt:

JUDEȚUL VRANCEA a inițiat, în calitate de autoritate contractantă, o procedură de atribuire, prin licitație deschisă, cu etapă finală de licitație electronică, organizată în vederea atribuirii acordului-cadru de furnizare având ca obiect „Realizare a sistemului informatic aferent proiectului «Implementarea de soluții informatice integrate – Registru Agricol – la nivelul județului Vrancea zona centru»”, coduri CPV 72000000-5 - Servicii IT: consultanța, dezvoltare de software, internet și asistență (Rev.2), 30210000-4 - Mașini de procesare a datelor (hardware) (Rev.2), 48900000-7 - Diverse pachete software și sisteme informatice (Rev.2), 72610000-9 - Servicii de asistență informatică (Rev.2), prin publicarea, în SEAP, a anunțului de participare nr. 150067 din 28.03.2014.

Potrivit documentației de atribuire, criteriul de atribuire este „prețul cel mai scăzut”, iar valoarea estimată a acordului-cadru este 4.798.730 lei, fără TVA.

Împotriva documentației de atribuire, S.C. ECOSOFT S.R.L. a depus, în termen legal, prezenta contestație.

Examinând susținerile părților, probatoriul administrat și dispozițiile legale aplicabile, Consiliul constată:

Într-o primă critică, S.C. ECOSOFT S.R.L. se referă la criteriul de calificare și selecție prevăzut la punctul III.2.3.a) "Capacitatea tehnică și/sau profesională", din fișa de date a achiziției, unde se solicită astfel: "Ofertantul dispune sau a obținut angajamentul de participare pentru: Manager proiect (1 persoană); Coordonator tehnic pentru dezvoltare software (1 persoană); Expert hardware (1 persoană); Expert Securitate informațională (1 persoană); Expert Comunicații (1 persoană); Expert DBA (1 persoană); Expert Instruire (1 persoană)", precizând, pentru fiecare documentele cu care pot face dovada îndeplinirii condiției.

Ceea ce critică, în fapt, contestatorul este legat de competențele solicitate: manager de proiect, coordonator tehnic, etc. contestând dreptul autorității contractante de a formula o astfel de cerință.

Consiliul constată că sunt nefondate criticile, deoarece criteriul de calificare în cauză corespunde dispozițiilor art. 7 din H.G. nr. 925/2006 cu modificările și completările ulterioare, în conformitate cu care "Criteriile de calificare și selecție, astfel cum sunt prevăzute la art. 176 din ordonanța de urgență, **au ca scop demonstrarea potențialului tehnic**, financiar și organizatoric al fiecărui operator economic participant la procedură, potențial care trebuie să reflecte **posibilitatea concretă a acestuia de a îndeplini contractul** și de a rezolva eventualele dificultăți legate de îndeplinirea acestuia, în cazul în care oferta sa va fi declarată câștigătoare".

Prin urmare, sunt total neîntemeiate susținerile contestatorului potrivit cărora "responsabilitatea derulării contractului îi revine persoanei juridice care poate asigura resursele de specialiști **pe care le consideră necesare**", autoritatea contractantă fiind cea căreia i se dă dreptul, potrivit prevederilor art. 187 alin. 1 din ordonanța de urgență, de a stabili criterii de calificare, inclusiv referitoare la personalul angajat în executarea contractului, tocmai spre a se asigura că va încheia contractul cu un operator economic capabil de a-l executa în condițiile pe care tot autoritatea contractantă le impune, ca beneficiar și plătitor al serviciului ce face obiectul achiziției.

În sensul celor reținute de către Consiliu, explicitează și Instrucțiuni emise de către A.N.R.M.A.P. în aplicarea prevederilor art. 188 alin. 2 lit. d) și art. 188 alin. 3 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, unde, spre pildă, la art. 6 se precizează: "Atunci **când solicită îndeplinirea unor cerințe de calificare legate de studii**, autoritatea contractantă are în vedere faptul că există situații în care sunt relevante competențele persoanei/persoanelor responsabile pentru îndeplinirea contractului (...)".

Ceea ce invocă contestatorul, în susținere, referitor la prevederi ale Ordinului nr. 509/2001 al Președintelui A.N.R.M.A.P. sunt niște exemple

de formulări restrictive ale unor criterii de calificare, întâlnite în documentațiile de atribuire și formulări nerestrictive ale acestora, nereieșind din acestea că este prohibit, prin lege, dreptul autorității contractante de a formula criteriile de calificare referitoare la competențele personalului implicat în contract.

Față de cele prezentate, criticile contestatorului vor fi reținute ca fiind nefondate și neîntemeiate.

Contestatorul formulează critici cu referire la caietul de sarcini, respectiv la cerința potrivit căreia componenta Management documente trebuie să asigure "definirea de fluxuri de lucru folosind un designer grafic web based".

În susținerea criticilor, constată Consiliul, S.C. ECOSOFT S.R.L. a prezentat avantajele pe care le oferă o aplicație "client-server" în defavoarea celei web, solicitată prin caietul de sarcini, pe care, însă, Consiliul le apreciază ca fiind subiective, având drept scop acela de a susține soluția avantajoasă contestatorului. În acest sens, Consiliul stabilește că cel în măsură a-și determina necesitățile și condițiile pentru produsul pe care dorește să-l achiziționeze este, în mod evident, beneficiarul contractului, reținându-se că acesta, la rândul său, a prezentat, prin punctul de vedere exprimat, argumente în susținerea soluției cerute: ușurința de realizare a aplicațiilor, aplicații independente de platformă, costuri reduse de realizare a interfeței grafice (GUI – Graphical user interface), ușurința de distribuire și configurare, existența unei infrastructuri alcătuită din calculatoare vechi, etc.

Consiliul se raportează, în soluționare, la prevederile art. 35 alin. 2 din O.U.G. nr. 34/2006 cu modificările și completările ulterioare, în conformitate cu care "Specificațiile tehnice reprezintă cerințe, prescripții, caracteristici de natură tehnică ce permit fiecărui produs, serviciu sau lucrare să fie descris, în mod obiectiv, **în așa manieră încât să corespundă necesității autorității contractante**". Astfel, concluzia este că autoritatea contractantă este în măsură a-și determina necesitățile, specificațiile tehnice cuprinse în caietul de sarcini nefiind de natură a încălca dispozițiile art. 38 alin. 1 din ordonanța de urgență.

De altfel, constată Consiliul că S.C. ECOSOFT S.R.L. nu precizează dispozițiile legale pe care le încalcă respectiva cerință din caietul de sarcini, criticile analizate apărând ca fiind nemotivate în drept, iar, după cum s-a arătat mai sus, acestea sunt și nefondate.

În cuprinsul contestației se formulează critici referitoare la faptul că deși în caietul de sarcini, la capitolul "Modulele aplicației", se solicită: "Aplicație/procedură de integrare a sistemelor informatice existente în uz, după caz, și/sau migrarea datelor înmagazinate în fișierele aplicațiilor în exploatare în baza unică a Sistemului nou proiectat", nu au fost puse la dispoziție "informații despre soluțiile folosite" și nici "documentația tehnică a acestor soft-uri pentru identificarea posibilităților de integrare privind migrarea datelor".

Analizând caietul de sarcini, Consiliul constată că, într-adevăr, acesta nu cuprinde informații despre fișierele aplicațiilor în exploatare și despre sistemele informatice existente în uz, informații necesare spre a stabili soluția de integrare privind migrarea datelor și formularea unei oferte complete și viabile.

Consiliul constată, de asemenea, că autoritatea contractantă nu formulează apărări referitoare la aspectul criticat, rezumându-se la a invoca faptul că în caietul de sarcini s-a preluat proiectul tehnic "întocmit de un consultant care are o experiență în domeniul IT cel puțin la fel de bogată ca și contestatoarea", precum și faptul că "atât proiectul tehnic cât și caietul de sarcini au fost avizate de Comitetul Tehnico-Economic". Aceste susțineri nu sunt de natură a forma convingerea Consiliului că datele furnizate prin caietul de sarcini sunt suficiente pentru formularea ofertei, obligație instituită în sarcinia autorității contractante prin dispozițiile art. 33 alin. 1 din O.U.G. nr. 34/2006 cu modificările și completările ulterioare, în conformitate cu care "Autoritatea contractantă are obligația de a preciza în cadrul documentației de atribuire orice cerință, criteriu, regulă și alte informații necesare pentru a asigura ofertantului/candidatului o **informare completă**, corectă și explicită cu privire la modul de aplicare a procedurii de atribuire".

Prin urmare, Consiliul stabilește că este fondată critica contestatorului referitoare la lipsa, din caietul de sarcini, a informațiilor referitoare la sistemele informatice existente și fișierele aplicațiilor în care sunt înmagazinate date ce urmează a migra în baza unică ce se va forma.

Într-o ultimă critică, contestatorul se referă la prevederea din caietul de sarcini, capitolul 2.6.1 "Aplicația Registrul agricol", unde se formulează următoarele cerințe pentru "Registrul agricol": "să permită interconectarea cu Sistemul informatic gestionat de APIA", precum și "să permită interconectarea cu sistemul informatic gestionat de ANCPI pentru a asigura schimbul de informații conform legislației în vigoare".

Consiliul constată că sunt fondate criticile, deoarece în caietul de sarcini nu sunt cuprinse informații despre sistemele informatice gestionate de APIA și, respectiv, ANCPI, cu care, aplicația ce urmează a fi realizată urmează a se interconecta, informații în lipsa cărora nu se poate stabili, prin ofertă, o soluție de integrare viabilă, ca și în cazul analizat mai sus fiind încălcate, de către JUDEȚUL VRANCEA, dispozițiile art. 33 alin. 1 din ordonanța de urgență.

Referitor la această critică reține Consiliul că apărările autorității contractante sunt cuprinse în cele analizate mai sus, despre care s-a stabilit că sunt subiective și nefondate, prin invocarea unor persoane neimplicate în procedură (Comitetul Tehnico-Economic și consultantul IT care a întocmit proiectul tehnic) și prin nelămurirea, în fapt, a problemei dedusă judecății, respectiv în ce măsură în lipsa informațiilor invocate în contestație ca nefiind furnizate prin documentația de atribuire, se poate formula o soluție informatică coerentă și viabilă.

Pentru toate acestea, în temeiul dispozițiilor art. 278 alin. 2, 4 din O.U.G. nr. 34/2006 cu modificările și completările ulterioare, Consiliul admite contestația cu privire la criticile referitoare la caietul de sarcini punctul 2.6 "Modulele aplicației" și punctul 2.6.1 "Aplicația Registrul agricol" și obligă autoritatea contractantă să completeze documentația de atribuire în sensul celor solicitate de către contestator, cu publicarea măsurii de remediere în SEAP, în termen de 11 zile de la primirea deciziei, data stabilită pentru depunerea ofertelor urmând a fi decalată corespunzător, pentru a acorda un timp rezonabil întocmirii ofertelor.

În conformitate cu prevederile art. 278 alin. 6 din ordonanța de urgență, Consiliul dispune continuarea procedurii de atribuire.

Decizia este obligatorie, potrivit prevederilor art. 280 alin. 1 și 3 din actul normativ susmenționat.

**PREȘEDINTE COMPLET,
Marinela Păun**

**MEMBRU,
Doina Buzăianu**

**MEMBRU,
Constantin Budulan**

Redactată în 4 exemplare originale, conține 20 pagini.